MORŢII CARE UMBLĂ[1]

— “Dead Men Walking” 2006 —

de Paul J. McAuley

Traducerea: ?

[1] Originally published in *„Asimov's Science Fiction*”, March 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011.

Născut la Oxford, Anglia, în 1955, Paul J. McAuley locuieşte acum în Londra. Biolog de profesie de mai mulţi ani, şi-a publicat prima povestire în 1984 şi de atunci s-a plasat pe un loc de frunte în cadrul mai multor subgenuri ale SF-ului contemporan, scriind atât „hard science fiction radical”, cât şi *space opera* panoramică, restructurată şi reprelucrată, numită uneori *new space opera*, precum şi speculaţii distopice despre viitorul apropiat. Scrie, de asemenea, fantasy şi horror. Primul său roman, *Four Hundred Billion Stars*, a câştigat Premiul Philip K. Dick, iar romanul *Fairyland* a primit, în 1996, atât Premiul Arthur C. Clarke, cât şi Premiul John W. Campbell Memorial. Printre celelalte romane ale sale se numără *Of the Fall*, *Eternal Light* şi *Pasquale's Angel*; *Confluence* - o trilogie semnificativă, cu un orizont ambiţios şi dimensiuni pe măsură, a cărei acţiune se desfăşoară la zece mii de ani în viitor şi din care fac parte *Child of the River*, *Ancients of Days* şi *Shrine of Stars*; *Life on Mars*; *The Secret of Life*; *Whole Wide World*; *White Devils*; *Mind's Eye*; *Players*; *Cowboy Angels* şi *The Quiet War*. Proza sa scurtă a fost publicată în volumele *The King of the Hill and Other Stories*, *The Invisible Country* şi *Little Machines*; alături de Kim Newman, este coeditorul antologiei originale în *Dreams*. Cea mai recentă dintre cărţile sale este romanul *Gardens of the Sun*. Povestirile i-au fost publicate în Antologiile Dozois numerele 5, 9, 13 şi 15-20.

Aici ne conduce într-o închisoare de la periferia sistemului solar, pentru a ne demonstra cum pot persista consecinţele unui război devastator vreme de încă mulţi ani după aparenta sa încetare - cu urmări fatale.

Cred că ăsta e sfârşitul. Starea în care mă aflu nu-mi permite să-ncerc coborârea şi, în orice caz, o să rămân fără aer. Cel mai apropiat adăpost de urgenţă e la numai cinci kilometri distanţă, dar e ca şi cum s-ar afla în partea opusă a acestui satelit minuscul. Şi nici nu mă aştept la vreun fel de salvare în ultimul moment. Nimeni nu ştie că sunt aici, telefonul şi baliza de avarie nu mai sunt, rachetele pentru semnalizarea urgenţelor s-au dus odată cu centura mea utilitară şi nu cred că navetele teleghidate patrulează la înălţimea asta. Cel puţin nu mă mai dor picioarele, deşi prin ceaţa anestezicului simt pulsaţiile a ceea ce a mai rămas din mâna mea dreaptă, ca pe nişte lovituri îndepărtate în tobe de război...

Dacă eşti cel care mi-a găsit cadavrul, mă-ndoiesc c-o să ai timp să-mi asculţi ultimul şi singurul testament. O să fii prea ocupat să chemi ajutoare, să iei măsuri de pază a zonei şi să te asiguri că tu şi însoţitorii tăi nu striviţi sub tălpi indicii preţioase. Îmi imaginez, în schimb, că eşti un investigator sau un funcţionar de stat, aşezat la un birou din adâncul unui stup birocratic şi împins de simţul datoriei să asculţi această înregistrare înainte de a o abandona într-un hău al memoriei. O să ştii că trupul meu a fost găsit în apropiere de culmea peretelui estic al marii falii numite grabenul Elliot de pe Ariel, al patrulea satelit al lui Uranus, în ordine descrescătoare a dimensiunilor, dar presupun că nu vei vizita niciodată locul, aşa că te voi ajuta să-ţi faci o idee ce privelişte oferă locul ăsta.

Stau aici, cu rucsacul costumului meu presurizat bine înfipt într-un bloc imens de gheaţă murdară, tare ca piatra. Mai jos, la mică distanţă faţă de picioarele mele rupte, stânca abruptă coboară, pe o înălţime de un kilometru, drept către fundul albiei enorme a grabenului. Solul său a fost readus la suprafaţă acum două miliarde de ani de un potop de gheaţă şi lavă, şi e un platou orizontal, peticit cu câmpuri de organisme de semivid. Portocalii şi roşii, de un negru intens, brun-roşcate... se întind, îndepărtându-se de mine în toate direcţiile, cât văd cu ochii, formând cea mai mare cuvertură din univers. Satelitul ăsta e atât de mic şi grabenul e atât de lat încât marginea lui vestică dispare sub orizont. Deasupra câmpurilor plutesc şiruri de lămpi suspendate, ca o flotă de aeronave în flăcări. Presiunea atmosferică, douăzeci de milibari de nitrogen şi metan, e suficientă ca să-nceţoşeze vederea şi să ofere o indicaţie a distanţelor, a mărimii acestei grădini stranii. E ferma închisorii, fireşte, şi fiecare centimetru pătrat a fost construit cu sudoarea unor bărbaţi şi femei condamnaţi de eşecul propriilor idealuri, dar nimic din toate astea nu mai contează pentru mine acum. Aici, sus, sunt dincolo de toate, sunt deasupra lămpilor suspendate, îndesate sub streşinile acoperişului gigantic al grabenului, construit dintr-un polimer transparent, pe jumătate viu. Dacă-mi întorc capul, întrezăresc unul dintre picioarele colosale care susţin acoperişul. Dincolo de el e Uranus, un glob uriaş, albastru-verzui, plutind pe cerul negru. Polul sudic al imensei planete învăluite în gaz, acoperit cu un capişon maroniu de smog fotochimic, e îndreptat către soare, punctul strălucitor ce atârnă chiar deasupra orizontului vestic.

Până la apus mai sunt trei ore. N-o să trăiesc destul de mult ca să-l văd. Picioarele îmi sunt cuprinse de o amorţeală confortabilă, dar pulsaţiile

mâinii sunt din ce în ce mai intense, am o durere surdă în piept şi fiecare respiraţie e un efort.

Mă-ntreb dac-o să mai trăiesc atât cât e necesar ca să-ţi spun povestea mea...

Bun. Tocmai mi-am făcut o altă injecţie cu anestezic. Pentru asta am fost nevoit să apelez la un reglaj prioritar al costumului, e o doză letală...

Hristoase, încă mă mai doare. Până şi râsul e dureros...

Mă numesc Roy Bruce. Nu e numele meu adevărat. N-am avut un nume adevărat niciodată. Ar fi trebuit să am un număr când am fost extras, dar nu ştiu care era. Instructorii mei îmi spuneau Mark - dar ei ne spuneau tuturor Mark, era o glumă de-a lor, pe care nu s-au obosit niciodată să ne-o explice. Mai târziu, chiar înainte de a începe războiul, am luat viaţa bărbatului în a cărui imagine fusesem preschimbat. I-am luat viaţa, numele, identitatea. Şi, după ce s-a terminat războiul, după ce am evitat retragerea şi am devenit fugar, am avut mai multe nume, unul după altul. Dar Roy, Roy Bruce, e numele pe care l-am purtat cea mai mare perioadă de timp. E numele pe care-l veţi găsi în registrul paznicilor. E numele sub care mă puteţi îngropa.

Mă numesc Roy Bruce şi am locuit în Herschel City, Ariel, vreme de opt ani şi jumătate. Am locuit. Pun deja verbele la timpul trecut...

Mă numesc Roy Bruce. Sunt paznic de închisoare. Închisoarea, Unitatea TPA 898, e un grup de încăperi - noi le spunem blocuri - îngropate în peretele estic al grabenului Elliot. Herschel City e dincolo de el, la douăzeci de kilometri distanţă, un puţ cilindric imens afundat în suprafaţa de gheaţă a satelitului Ariel, cu pereţii acoperiţi de o pădure verticală, deasă şi verde, cu rădăcinile înfipte în numeroasele proeminenţe şi crevase. Clădirile publice şi micile parcuri ies în afara peretelui-pădure ca nişte ciuperci proeminente. Casele sunt construite în şi printre copaci. Ariel are cu puţin mai mult de o mie de kilometri în diametru şi e alcătuit preponderent din gheaţă. Cetăţenii din Herschel City sunt acrobaţi arboricoli, se leagănă, se cocoaţă, alunecă, zboară în sus şi în jos şi jur-împrejur pe cabluri şi trapeze, plase şi culoare. E un loc unde ţi-e drag să trăieşti.

Am o casă-în-copac, cu o singură cameră. Nu e mare şi e simplu mobilată, dar poţi să stai pe verandă dimineaţa, uitându-te la maimuţele-veveriţă care se fugăresc prin pini...

Sunt membru al Saunei #23. Cresc greieri cântăreţi, am câştigat cu ei mai multe competiţii. Sunt în stare să cânte mai ales fragmente din Mozart, nimic extraordinar, dar linia mea de descendenţă e bine îngrijită, iar timbrul şi intensitatea sunetelor sunt excelente. Sper că bătrânul Willy Gup o să continue...

Îmi plac şi excursiile, ascensiunile în stil liber. O dată am urcat de unul singur pe traseul Cartea Ruptă din chasma[2] Prospero, de pe Miranda, douăzeci de kilometri pe un perete vertical, în cincisprezece ore. Nu se apropie de niciun record, dar e foarte bine pentru cineva care suferă de o boală fatală. Am avut deja diverse forme de cancer, dar retroviruşii rezolvă asta cu destulă uşurinţă. Ceea ce mă ucide - ceea ce tocmai a pierdut

[2] Canion, termen folosit în astrologie (n. tr.).

cursa către uciderea mea - e o şubrezire generalizată, sistematică, o boală de genul lupusului. Bineînţeles că n-am avut cum să primesc un tratament pentru asta, fiindcă doctorul ar fi descoperit cine sunt de fapt. Cine am fost.

Presupun că mai aveam de trăit un an, sau cam aşa ceva. Poate doi, dacă-aş fi fost într-adevăr norocos.

Nu era cine ştie ce viaţă, dar era în întregime a mea.

Uranus are douăzeci şi ceva de sateliţi, cei mai mulţi fiind bucăţi imense de gheaţă neagră, de vreo câteva zeci de kilometri în diametru, captate de forţa sa gravitaţională. Înainte de Războiul Tăcut, aici nu trăiau mai mult de două sute de oameni. Familii de pionieri răbdători, pustnici, câţiva savanţi şi membrii unui soi de sectă hindusă, care plantau pe întinderi uriaşe de pe suprafaţa negricioasă a lui Umbriel organisme capabile să trăiască în vid. După război, Alianţa Celor Trei Puteri a preluat staţiunea ştiinţifică de pe Ariel, unul dintre sateliţii cei mai mari, a rebotezat-o Herschel City şi şi-a construit închisoarea de maximă securitate din marele graben aflat în apropiere. O serie de lideri şi de susţinători ai revoluţiei, interogaţi deja vreme de doi ani la Tycho, pe Luna Pământului, au fost mutaţi aici, fiind condamnaţi pe viaţă la reeducare şi realiniere morală. La început, locul a fost administrat de Marina Militară, însă, după acoperirea grabenului Elliot şi înfiinţarea fermelor de organisme aclimatizate în vid, au fost aduşi antreprenori civili. Majoritatea erau foşti soldaţi, care se retrăseseră după război în Sistemul Exterior. Eu mă număram printre ei.

În timpul instruirii mele, învăţasem cum să-mi creez identităţi false, cu un trecut convingător, şi ultima mea încarnare a trecut cu uşurinţă de toate verificările. Timp de opt ani şi jumătate, Roy Bruce, paznic de rangul trei, crescător de greieri şi amator de ascensiuni în stil liber, a dus o viaţă liniştită şi anonimă la periferia sistemului solar. Pe urmă, însă, doi paznici au dat peste cadavrul lui Goether Lyle, fostul lider al Senatului din Atena, Tethys, din perioada când, alături de alte douăsprezece oraşe-stat din Sistemul Exterior, îşi declarase independenţa faţă de Pământ.

Nu-l cunoscusem prea bine pe Goether: un bărbat sensibil, serios, care scrisese în timpul său liber un soi de teze filozofice. Trupul i-a fost găsit în mijlocul şoselei dintre închisoare şi ferme, dezbrăcat, cu braţele şi picioarele răşchirate, cu piroane bătute în palme şi în labele picioarelor. Organele genitale îi fuseseră tăiate şi îndesate în gură; limba îi fusese împinsă pe beregată. Şi era îngheţat tun - pe solul grabenului, temperatura oscilează în jurul valorii de minus o sută cincizeci de grade Celsius, e blândă în comparaţie cu cea de la suprafaţa satelitului, dar totuşi cu mult mai scăzută decât în orice frigider casnic, atât de scăzută încât dioxidul de carbon expulzat de anumite tipuri de organisme adaptate la vid precipită în atmosferă, ca o chiciură. A fost nevoie de şase ore ca să i se dezgheţe leşul pentru autopsia în urma căreia s-a stabilit că mutilările fuseseră săvârşite după moarte. Fusese ucis prin strangulare, după care i se făcuseră toate celelalte lucruri.

Când s-a descoperit cadavrul lui Goether Lyle, eu mă aflam la mai bine de treizeci de kilometri distanţă, supraveghind o echipă de lucru alcătuită din zece deţinuţi, pe care o numim şleahtă şi care aduna recolta de pe un câmp cu organisme capabile să trăiască în vid. E important să-i ţinem pe deţinuţi ocupaţi, iar după ce muncesc, gârboviţi, pe câmp sau la

prelucrarea plantelor sunt prea obosiţi ca să mai poată face planuri cu adevărat dăunătoare. În acelaşi timp, exportul substanţelor biochimice de calitate superioară produse de organismele în vid ca rezultat al prelucrării metanului ajută la acoperirea costurilor enorme implicate de menţinerea închisorii în funcţiune. Aşa că n-am auzit despre crimă înainte de a-mi aduce şleahta înapoi, în blocul său, la ieşirea din schimb, şi am aflat toate amănuntele groteşti abia seara, la saună.

Pe lumile minuscule ca Ariel, cu o gravitaţie insignifiantă, unde te ghemuieşti sub un duş şi apa are tendinţa de a se împrăştia în toate părţile, într-un mod cu totul incontrolabil, saunele, sau băile turceşti, sunt modul ideal de a te menţine curat. Te coci în abur fierbinte, transpiraţia îţi scoate murdăria din pori şi stai la taclale cu vecinii şi cu prietenii. Chiar şi într-un orăşel cu populaţie redusă, ca Herschel City, există saune pentru toate orientările sexuale şi pentru toate credinţele religioase. Sauna mea, #23, e pentru bărbaţi heterosexuali, celibatari şi agnostici. În seara aceea am stat, ca de obicei, în aburul cu miros de eucalipt din jurul vetrei de piatră, alături de o duzină de bărbaţi despuiaţi, de vârste diferite şi cu trupuri de tot soiul. Ne-am frecat pielea cu mănuşi abrazive sau ne-am uns-o cu noroi depilator de culoare verde, am împroşcat cu apă pietrele fierbinţi din vatră, ca să fie mai mult abur, şi am vorbit despre uciderea lui Goether Lyle. Mustafa Sesler, care lucra la spital, ne-a dat toate detaliile sinistre. Am făcut speculaţii, întrebându-ne dacă moartea era urmarea unei răfuieli individuale sau a unui război între bande care îşi disputau teritoriul. Cineva a făcut o glumă, afirmând că era cea mai minuţioasă sinucidere din istoria închisorii. Altcineva, prietenul meu Willy Gup, m-a întrebat dacă aveam cumva idee despre ce ar fi putut fi vorba.

– Roy, tipul a fost anul trecut în şleahta ta. Ai idee dacă avea vreun duşman?

Am dat un răspuns ambiguu. Mutilările descrise de Mustafa Sesler se potriveau perfect cu ceea ce învăţasem în timpul instruirii mele în domeniul asasinatelor, al tacticilor de gherilă şi al propagandei negre. Mă gândeam la posibilitatea îngrozitoare ca Goether Lyle să fi fost ucis de cineva ca mine.

A sosit momentul să afli cine sunt. Nu sunt o fiinţă umană autentică. Sunt o dublură ucigaşă, creată de magicienii geneticii, crescută într-o cuvă, extrasă după atingerea maturităţii depline, moment în care i s-au implantat deja o serie de talente şi de trăsături de caracter, antrenată şi trimisă să ucidă persoana al cărei duplicat identic este, pentru a-i lua apoi locul. Nu ştiu cât de multe alte dubluri ucigaşe, câţi fanatici, câţi artişti ai simulării sinuciderilor şi câte alte clone ilegale au fost lansate în luptă pe toată durata Războiului Tăcut, dar cred că tabăra noastră a avut o contribuţie importantă. Ţinta mea a fost Sharwal Jah Sharja, un genetician minor care locuia de unul singur în jungla dintr-o crevasă acoperită din La Est de Eden, Ganymede, unde orchestra simfonia neîntreruptă a ecosistemului ciclic închis al unui oraş-stat. După ce i-am luat locul, am demarat un program de ecotaje[3], reducând în mod semnificativ circulaţia vaporilor de apă şi mărind concentraţia de dioxid de carbon şi de noxe din atmosferă. Peste vreo patru săptămâni, când a izbucnit Războiul Tăcut,

[3] Sabotaje ecologice (n. tr.).

populaţia din La Est de Eden purta măşti de gaze, pădurile şi parcurile erau pe moarte, iar majoritatea animalelor comestibile şi a recoltelor pieriseră sau erau grav afectate, silind oraşul să folosească biomasa din fermele de organisme de vid pentru a-şi hrăni cetăţenii. Un grup de comando al Alianţei Celor Trei Puteri a luat în stăpânire fermele din La Est de Eden în primele ore ale războiului şi, două săptămâni mai târziu, locuitorii înfometaţi au acceptat condiţiile capitulării.

Ar fi trebuit să mă autoanihilez imediat după cucerirea oraşului, dar, în mijlocul tratativelor oficiale pentru capitulare, un grup de fanatici tradiţionalişti au asasinat jumătate din Senat şi au atacat forţele de ocupaţie. În confuzia care a urmat, o explozie a descoperit crevasa în care locuiam, expunând-o vidului din jur. Sharwal Jah Sharja a fost trecut pe lista victimelor şi am profitat de ocazie ca să fug. Mi-am ascuns adevărata identitate în repetate rânduri şi, de atunci încoace, am trăit incognito printre fiinţele omeneşti obişnuite.

De ce mi-am nesocotit ordinele? Cum am trecut dincolo de limitările impuse de imboldurile şi de instinctele implantate? E foarte simplu. În vreme ce mă dădeam drept Sharwal Jah Sharja, am ajuns să iubesc viaţa. Voiam să învăţ cât mai multe despre ea în scurtul răstimp pe care mi-l alocaseră creatorii mei. Aşa că am adoptat identitatea unei alte victime, iar după ce s-a încheiat războiul şi Alianţa Celor Trei Puteri a permis reluarea schimburilor comerciale şi a călătoriilor, am părăsit La Est de Eden şi am pornit-o prin sistemul solar, să văd tot ce puteam vedea.

Pe toată durata peregrinărilor mele, n-am întâlnit niciodată pe altcineva ca mine, dar am găsit un indiciu care dovedea că măcar un frate sau o soră din cuva mea îi supravieţuise războiului. Tuturor ni se imprimaseră în minte o serie de mesaje codificate, acoperind o gamă largă de eventualităţi şi, la un an după ce am devenit fugar, am dat peste unul dintre ele într-un pasaj rar utilizat, care unea două spaţii locuibile din oraşul Xamba, Rhea.

Pentru oricine altcineva, era o mâzgăleală fără niciun înţeles; pentru mine, era sclipirea unui fulger întunecat, care marca un număr cifrat de telefon din creierul meu. Pe pereţii pasajului era o abundenţă de graffiti, în cea mai mare parte de dinainte de război. Era posibil ca mesajul să fi fost lăsat, la fel de bine, cu un an sau cu o săptămână în urmă; ar fi putut fi o cursă, întinsă de agenţii care vânau renegaţi de soiul meu. N-am avut curajul să fac cercetări. M-am dus drept la spaţioport şi mi-am cumpărat bilet pentru o navetă către Phoebe, poarta prin care se pleca spre ceilalţi sateliţi ai lui Saturn şi către Sistemul Exterior. Şase luni mai târziu, sub numele Roy Bruce, care îmi definea noua identitate, am devenit paznic la Unitatea TPA 898.

De aceea, cu aproape nouă ani mai târziu, nu puteam fi sigur că un frate sau o soră de-a mea supravieţuise şi eram în stare să mă autoconving că Goether Lyle fusese victima politicii interne defectuoase a închisorii, ucis şi mutilat de un cunoscător al tehnicilor de propagandă neagră pe care le deprinsesem în timpul antrenamentului. Dar ficţiunea mea liniştitoare s-a spulberat chiar a doua zi, când s-a descoperit un alt cadavru mutilat.

Victima era un fost senator din Baghdad, Enceladus, membru al unei bande din închisoare care purta un război intermitent cu aceea din care

făcuse parte Goether Lyle. Mesajul scris cu sânge pe sol, alături de cadavrul senatorului, dădea de înţeles că fusese ucis de amicii primei victime, dar indiferent cine îl omorâse o făcuse, probabil, în celula lui, în intervalul dintre apelul de seară şi încheierea încarcerării de pe durata nopţii, îi scosese cumva leşul din închisoare fără să fie observat şi îl lăsase în raza unei camere de supraveghere, care fusese reprogramată pentru a reda ciclic o înregistrare în loc să arate ce se petrecea în timp real. Membrii bandelor rivale locuiau în blocuri diferite, li se implantaseră în cranii cipuri care le monitorizau în permanenţă mişcările şi, în orice caz, erau închişi în celulele lor peste noapte. Dacă ucigaşul era un deţinut, ar fi trebuit să mituiască mai bine de o duzină de paznici; era mult mai probabil ca senatorul să fi fost ucis de cineva din personalul închisorii. Iar când am auzit cum arăta leşul, am fost sigur că era mâna unuia dintre fraţii sau surorile mele. Senatorul fusese orbit înainte de a fi strangulat şi i se scoseseră plămânii prin nişte tăieturi făcute în spate. Era o mutilare numită Vulturul însângerat şi fusese inventată de vikingi, cu vreo două mii de ani în urmă. Îmi aminteam vocea rece şi răbdătoare a instructorului care ne făcuse demonstraţia pe un cadavru.

Cineva din cadrul administraţiei a ajuns la aceeaşi concluzie. Anunţul din capul listei ordinelor pe care le primeam zilnic ne aducea la cunoştinţă că o echipă de specialişti se afla în drum către Ariel şi că la spaţioport se luaseră măsuri de securitate pentru cazuri de urgenţă. În seara aceea, la saună, Willy Gup ne-a spus că directorul avea în vedere posibilitatea ca ambele crime să fi fost opera unui soi de asasin crescut-în-cuvă, folosit în timpul Războiului Tăcut.

– Aşa că, fraţilor, dacă descoperiţi ceva care vă trezeşte bănuielile, nu cedaţi tentaţiei de a da dovadă de un eroism stupid. Creaturile alea sunt inteligente, letale şi cu desăvârşire lipsite de orice sentiment omenesc. Faceţi ca mine. Păstraţi o atitudine glacială şi bateţi în retragere.

M-am simţit străbătut de un fior rece, detestabil. Ştiam că, dacă Willy şi ceilalţi şi-ar fi dat seama că una dintre „creaturile alea” stătea alături de ei în aburul cald din saună, s-ar fi repezit asupra mea şi m-ar fi sfâşiat imediat, bucată cu bucată. Şi mai ştiam şi că eu nu puteam să bat în retragere, că nu puteam lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul. Nimeni n-avea să poată pleca de pe Ariel pe toată durata aplicării măsurilor de securitate pentru cazuri de urgenţă, iar echipa de specialişti avea să scotocească fiecare centimetru pătrat din închisoare şi din Herschel City, verificând fişele şi profilul ADN pentru fiecare deţinut, membru al personalului, angajat şi vizitator şi avea să pună la lucru un miliard de roboţi teleghidaţi, pe jumătate vii, de dimensiuni minuscule, proiectaţi pentru a fi atraşi de oricine expiră o combinaţie de produse metabolice secundare specifică fiinţelor de tipul nostru. Echipa avea să descopere cu siguranţă asasinul, dar avea să mă demaşte şi pe mine.

Oh, probabil că aş fi putut pleca în excursie într-un loc îndepărtat de pe suprafaţa satelitului, ascunzându-mă în tot acel timp, dar nu ştiam cât de mult aveau să dureze cercetările. Singurul mod în care aş fi putut evada ar fi fost să-mi silesc costumul presurizat să-mi inducă o stare de hibernare profundă, timp de o lună sau două, dar cum mi-aş fi justificat absenţa când mă reîntorceam? Şi, în plus, ştiam că eram pe moarte. Deja luam zilnic steroizi în doze periculos de mari, ca să-mi diminuez umflăturile

articulaţiilor şi inflamarea ţesutului conjunctiv provocate de pseudolupusul meu. Suspendarea funcţiilor vitale ar fi încetinit progresul bolii, dar nu l-ar fi oprit. Şi dacă nu mă mai trezeam niciodată?

Am petrecut o lungă noapte sumbră evaluându-mi opţiunile. În momentul când în oraş a început să crească nivelul luminii ambientale şi membrii trupei locale de maimuţe-veveriţă au prins să se cheme încetişor unii pe alţii în copacii de lângă cabana mea, ştiam ce aveam de făcut. Trebuia să descopăr asasinul înainte de sosirea echipei.

Hotărârea mea a devenit mai puternică peste două ore, când am aflat că se săvârşiseră alte două crime şi că în biblioteca închisorii avusese loc o mică revoltă.

Pătrunderea în fişierele închisorii mi s-a părut derizoriu de uşoară. Fusesem bine instruit cu ani în urmă, iar sistemul de stocare a informaţiilor era cam de aceeaşi vârstă cu mine. Pentru început, am verificat dosarele personalului recent angajat, dar n-am descoperit nimic dubios, şi n-am avut mai mult noroc nici când am studiat dosarele prietenilor şi rudelor deţinuţilor, ale avocaţilor lor, ale comercianţilor şi ale oamenilor de afaceri care locuiesc de obicei în Herschel City. Era posibil să-mi fi scăpat ceva - povestea aleasă de asasin drept acoperire era întru totul la fel de bună ca aceea de care mă folosisem cu succes atât de multă vreme. Dar, după ce am eliminat, mai mult sau mai puţin, suspecţii evidenţi, a trebuit să iau în considerare posibilitatea ca asasinul să se fi ascuns pe Ariel, la fel ca mine, imediat după încheierea războiului. Aveam atât de multe în comun cu fraţii şi surorile mele încât faptul că unul dintre ei luase o decizie similară cu a mea, alăturându-se personalului închisorii, n-ar fi fost nicidecum o simplă coincidenţă. Poate că în cele din urmă înnebunise, sau poate că imperativele adânc imprimate ale misiunii sale intraseră în acţiune. Sau poate descoperise, ca şi mine, că se apropia de sfârşitul scurtei sale vieţi şi se hotărâse să se distreze puţin...

În scurtul timp rămas până la sosirea echipei de specialişti, ar fi fost imposibil să verific dosarele celor peste trei mii de angajaţi. Ajunsesem într-o fundătură. Am decis că aveam nevoie de un sfat.

Toată lumea din Herschel City şi din închisoare vorbea despre crime. Mi s-a părut uşor să-l întreb pe vechiul meu prieten Willy Gup, în timpul unei conversaţii banale, dacă se gândise cum s-ar fi putut descoperi identitatea asasinului.

– Oricine are minte trebuie să se ţină departe de povestea asta, a spus el. Trebuie să se ferească de belele, să respecte regulile când e vorba de şleahta lui şi să aştepte sosirea specialiştilor.

– Care vor sosi abia peste o săptămână. Până atunci ar putea izbucni un război în toată legea.

Willy a recunoscut că aveam dreptate. Făcea parte din grupul iniţial de paznici, era un veteran care servise în timpul Războiului Tăcut pe una dintre navele de aprovizionare ale Marinei şi se aflase în fruntea echipei care pusese capăt scandalului din bibliotecă. Trei deţinuţi muriseră, iar optsprezece erau grav răniţi - o femeie scosese ochii alteia cu degetele mari ale mâinilor - şi incidentul îl întristase şi îl pusese pe gânduri. După ce m-a studiat câteva clipe, a adăugat:

– Dacă m-aş ocupa de asta, nu m-aş atinge de dosare. Am auzit că directorul face o listă a persoanelor care investighează, căutând indicii şi aşa mai departe. Le tolerează fiindcă îşi doreşte cu disperare să pună capăt necazurilor cât mai curând cu putinţă şi o să fie al naibii de fericit dacă un hacker o să dea din întâmplare peste asasin. Dar e puţin probabil, şi poţi să faci pariu că, după ce-o să se terminene totul, o să le tragă o săpuneală zdravănă acestor detectivi amatori. Şi asasinul ar putea să urmărească, la rândul lui, cine accesează fişierele. Oricine se apropie prea mult de adevăr ar putea avea o surpriză urâtă. Nu, frate, răsfoirea dosarelor nu aduce nimic altceva decât belele.

Atunci am ştiut că Willy intuia ce aveam de gând. Mai ştiam şi că directorul era ultima dintre grijile mele. Am întrebat, pe cel mai degajat ton cu putinţă:

– Şi ce-ai face?

Willy nu mi-a răspuns imediat, umplându-şi în schimb din nou bolul din carafa de ceai cu gheaţă. Stăteam pe veranda micii sale cabane, la marginea unei zone îngustate din partea de sus a puţului care adăposteşte oraşul. Bananii şi ferigile uriaşe o fereau de privirile vecinilor; pădurea verticală cobora către adânc pe ambele părţi. Trilurile greierelui său campion, un exemplar superb, alb cu auriu, adăpostit într-o colivie împletită din bambus, redau *Variaţiunile Goldberg* ale lui Bach.

– Vorbim la modul pur ipotetic, a spus Willy, întinzându-mi carafa.

– Bineînţeles.

– Tu ai avut întotdeauna ceva de sălbăticiune, a zis el, te cred în stare să faci un gest nesăbuit de curajos şi periculos de stupid.

– Nu sunt decât un hacker obişnuit, am obiectat.

– Care face excursii lungi pe suprafaţă, de unul singur. Care a parcurs, tot singur, traseul ăla din chasma Prospero şi nu s-a obosit să spună nimic până când a aflat cineva, doi ani mai târziu. Te cunosc de nouă ani, Roy, şi încă mai eşti un bărbat misterios. Willy a zâmbit. Ei, de ce te uiţi aşa? Am spus numai că ai caracter, atâta tot.

Reflexele mele imuabile ieşiseră pe moment la suprafaţă. Pentru o clipă, mă întrebasem dacă bărbatul din faţa mea nu-mi spulberase cumva acoperirea, dacă nu cumva ar fi trebuit să-l omor. Am simulat cu mare atenţie un zâmbet şi am spus că nu-mi dădusem seama cât de stranie păruse reacţia mea.

– Cei mai mulţi dintre noi au secrete, a zis Willy. De-aia ne aflăm tocmai aici, frate. Suntem captivi, în aceeaşi măsură ca deţinuţii din şlehtele noastre. Deşi ei nu-şi dau seama, idioţii care bâjbâie prin fişiere încearcă să fugă cumva de ceea ce sunt ei înşişi.

– Şi n-ai cum să scapi de ceea ce eşti, am încuviinţat.

Clipa trecuse. Aveam pe faţă un zâmbet adevărat, nu o mască încropită ca s-ascundă ceea ce eram de fapt.

Willy şi-a ridicat în cinstea mea bolul cu ceai.

– Oricine are minte descoperă asta în cele din urmă.

– Încă nu mi-ai spus cum l-ai prinde pe asasin.

– N-am de gând să-l prind.

– Dar ipotetic vorbind...

– Din câte ştim noi, e directorul. El poate merge oriunde şi peste tot şi are acces la toate sistemele de supraveghere.

– Directorul? Serios?

Willy a rânjit.

– Te întărâtam. Dar, serios vorbind, am făcut o mică investigaţie în privinţa asta. Nu e doar un ucigaş cu sânge rece, e şi foarte bun şi când e vorba să se deghizeze. Oricare dintre noi ar putea fi asasinul. Directorul, tu, eu, oricine. Dacă această creatură nu greşeşte cu nimic, n-avem nici-o speranţă s-o prindem. Facem deja tot ce se poate face - lansăm mai multe navete teleghidate de supraveghere, încuiem deţinuţii în celule când nu sunt la muncă şi ne rugăm ca asta să împiedice apariţia altor tulburări până când soseşte echipa.

– Cred că ai dreptate, am încuviinţat.

– Nu încerca să devii erou, frate. Nici măcar ipotetic.

– În niciun caz, am spus.

Dar una dintre remarcile lui îmi sugerase cum aş fi putut ajunge la asasin şi mintea îmi alerga deja nebuneşte, stabilind ce aveam de făcut.

Dacă asasinul îi urmărea într-adevăr pe cei care accesau fără permisiune fişierele, am concluzionat eu, atunci stătea probabil la pândă (dacă nu el, cel puţin demonul lui) în directorul rădăcină al sistemului de informaţii. Acolo am lăsat un mesaj criptat, explicând cine eram şi de ce doream să stăm de vorbă, ataşat la un demon gata să ia urma oricui l-ar fi deschis. Demonul mi-a telefonat şase ore mai târziu, la miezul nopţii. Cineva remarcase semnul pe care-l lăsasem şi voia să discutăm.

Demonul nu reuşise să identifice persoana respectivă şi, pe deasupra, era infectat cu ceva: cu un program simplu de comunicare. L-am verificat, am şters câteva subrutine care i-ar fi permis să descopere unde mă aflam şi l-am lansat. M-a conectat la un spaţiu bidimensional gol, pe care au început să apară cuvinte, literă cu literă, parcurgând ecranul de la dreapta spre stânga şi dispărând apoi.

`>> ai scăpat de funcţia de urmărire, nu e rău pentru un bătrân - dacă asta eşti într-adevăr.`

`> ne-au antrenat bine, am tastat eu.`

`> crezi că ştii ce sunt, crezi că sunt ca tine.`

Indiferent cine ar fi fost interlocutorul meu, dorea să trecem direct la subiect. Asta îmi convenea, dar nu voiam să-l las să preia conducerea.

`> suntem amândoi copii ai cuvei, am tastat, de asta am ajuns la tine. de asta vreau să te-ajut.`

A urmat o pauză, în timp ce corespondentul meu îmi diseca mesajul.

`>> ai putea fi o capcană.`

`> mesajul ţi-a atras atenţia fiindcă e imprimat în cortexul tău vizual, aşa cum e imprimat şi într-al meu.`

`> lucrurile de genul ăsta nu mai sunt atât de secrete cum erau cândva, dar să spunem că te cred...`

Pe spaţiul alb s-a rotit un disc întunecat, mai puţin de o secundă, şi în licărirea lui neagră, stroboscopică, a pâlpâit un şir de litere şi cifre, dispărând apoi.

> ştii unde e locul ăsta?

Am înţeles că literele şi cifrele gravate în creierul meu reprezentau coordonate de pe caroiaj.

> pot să-l găsesc.
> ne-ntâlnim peste patru ore. trebuie să mă ocup mai întâi de o mică afacere.

Era miezul nopţii, momentul când îşi săvârşea asasinul lucrarea.

> te rog, nu mai ucide pe nimeni înainte de a sta de vorbă.

Cuvintele mele s-au şters. N-au primit niciun răspuns.

Coordonatele indicau cu precizie centrul unui mic crater de eroziune, aflat şaizeci de kilometri sud faţă de închisoare, într-o zonă nereconstruită din umbra peretelui estic al grabenului. Înainte de a pleca într-acolo, m-am echipat din arsenal şi am descărcat un program de perturbare a sistemului de pază, astfel încât să mă pot mişca liber şi neobservat. Eram ciudat de fericit şi absurd de încrezător. Era bine să fiu din nou în acţiune. Un murmur de mulţumire îmi umplea din abundenţă capul în timp ce conduceam un cart-triciclu de-a lungul unui drum vechi, de construcţie. Punctul de întâlnire era la o oră distanţă: aveam timp din belşug să mă familiarizez cu terenul şi să-mi fac pregătirile înainte de a apărea asasinul, dacă el era cel cu care vorbisem.

Vreau să fie clar că acţiunile mele nu erau nicidecum altruiste. Singura viaţă pe care voiam s-o salvez era a mea. Da, ştiam că sunt pe moarte, dar nimeni nu iubeşte viaţa mai mult decât aceia cărora le-a mai rămas puţin de trăit, nimeni altcineva nu gustă experienţa fiecărei clipe şi a tuturor la un loc cu o instantaneitate atât de intensă. N-aveam intenţia să mă lepăd de viaţă cu un gest măreţ. Voiam să demasc asasinul şi să scap de ancheta echipei speciale.

Drumul se întindea de-a lungul unui teren plat, acoperit cu praf maroniu, cimentat în vid, şi presărat cu blocuri mari, erodate până la netezirea contururilor de-a lungul eonilor de impacturi cu meteoriţii. Peretele grabenului se înălţa în dreapta mea, cu falduri şi protuberanţe complicate, ca o draperie îngheţată. Sfărâmăturile de rocă luaseră forma unor conuri ascuţite şi a unor movile rotunjite, formând un taluz ce îi tivea baza. În dreapta, terenul cobora către o panglică strălucitoare de garduri şi diguri, aflată la mai bine de un kilometru, limita imensei cuverturi de câmpuri cultivate. Ceasul arăta ora două dimineaţa, dar lămpile suspendate erau la fel de strălucitoare ca întotdeauna şi, deasupra orizontului vestic, scânteierea palidă a soarelui aproape că se pierdea în ceaţa luminii lor incandescente.

De locul de întâlnire mă mai despărţeau doi kilometri şi drumul intersecta o culme abruptă, contrafortul unei protuberanţe imense a peretelui, când m-a atacat asasinul. Am întrezărit o mişcare bruscă undeva, sus, într-un colţ al câmpului meu vizual, dar, înainte de a apuca să reacţionez, o

săgeată taser cu şocuri electrice mi-a lovit cartul şi i-a scurtcircuitat motorul. O secundă mai târziu, am fost izbit de o plasă care mi-a alunecat în josul trunchiului, în timp ce o serie de fibre musculare din plastic mioelectric se strângeau în falduri comprimate în jurul braţelor şi al pieptului. În vreme ce cartul se oprea, m-am zbătut, încercând să mă eliberez, dar plasa îmi ţintuia braţele de trup şi nu puteam nici măcar să-mi desfac centura de siguranţă. Nu puteam decât să stau şi să privesc o siluetă în costum presurizat negru, care a coborât panta abruptă din două salturi uriaşe şi a ajuns la mine după alte două. Mi-a smuls telefonul, mi-a scos centura utilitară, mi-a luat pistolul din buzunarul de pe coapsa dreaptă a costumului şi cuţitul din cel de pe coapsa stângă, apoi mi-a decuplat rezervorul principal de aer, a apăsat butonul de desprindere a centurii de siguranţă, m-a tras de pe scaunul scund şi m-a târât în afara drumului. M-a trântit pe spate, alături de un cart parcat în umbra unui bolovan de dimensiunile unei case, şi asasinul s-a retras cu un pas, îndreptând spre mine o puşcă electrică.

Camera neutronică pe care mi-o fixasem în interiorul căştii îmi dezvăluia prea puţine detalii ale feţei din spatele vizorului reflectorizant, protejat de o peliculă de aur, purtat de cel care mă capturase; demonul ei a făcut o extrapolare, a căutat în baza de date pe care i-o încărcasem şi a găsit pe cineva care corespundea. Debra Thorn, angajată de doi ani ca paramedic la infirmeria închisorii, douăzeci şi doi de ani, necăsătorită, fără copii... Mi-am dat seama că făcusem o greşeală gravă. Da, asasinul era o dublură ucigaşă, dar, fiind duplicatul cuiva care nu era adult când se sfârşise războiul, trebuie să fi fost creată şi extrasă din cuvă mult mai recent decât mine. Nu era nebună, nu petrecuse ani buni trăind sub acoperire. Ucidea fiindcă pentru asta fusese trimisă aici. Pentru că era misiunea ei.

Pe display-ul căştii mele clipea o lumină - un walkie-talkie pentru urgenţe, cu rază mică de acţiune, pentru conexiuni neobstrucţionate. După ce am răspuns, am auzit întrebarea unei voci distorsionate electronic:

– Eşti singur?

– Absolut.

– Cine eşti?

Înainte de a pleca, îmi scosesem toate însemnele de identificare de pe costum, dar dublura care o ucisese şi o înlocuise pe Debra Thorn avea arma îndreptată spre capul meu, aşa că era recomandabil să-mi spun numele. A păstrat un moment de tăcere, fără îndoială fiindcă se uita în dosarul meu.

– Nu sunt dublura ucigaşă a lui Roy Bruce, i-am spus, dacă asta îţi închipui. Omul pe care l-am ucis şi înlocuit era un genetician, pe nume Sharwal Jah Sharja.

I-am spus, pe scurt, povestea pe care o ştii deja. Când am terminat, mi-a pus o altă întrebare:

– Lucrezi într-adevăr aici de opt ani?

– Opt şi jumătate.

Făcusem o greşeală foarte gravă în privinţa motivelor celei care mă luase prizonier, dar probabil că îi stârnisem curiozitatea, fiindcă altminteri aş fi fost deja mort. Şi, chiar dacă nu puteam să scap apelând la meşteşugul vorbelor şi convingând-o astfel să mă cruţe, mai aveam încă două arme pe care nu le descoperise... Am riscat o minciună, am susţinut că plasa ei îmi

compromisese etanşeitatea termică a costumului. M-am plâns că pierdeam căldură stând pe solul îngheţat şi că aveam să mor de frig dacă nu mă ridicam.

Mi-a permis să mă salt în capul oaselor şi mi-a cerut s-o fac foarte încet.

În timp ce-mi trăgeam picioarele sub mine, aşezându-mă în faţa ei sprijinit pe pulpe, mi-am ridicat privirea către culme şi am făcut o triangulaţie crucială.

– Instructorii mi-au explicat că n-o să trăiesc mai mult de un an, a spus ea.

– Probabil ţi-au spus că o să te mistui repede, dar strălucind cu mare putere - asta mi-au zis mie. Dar au minţit. Mă aştept să fi minţit în foarte multe privinţe şi îţi promit că eu o să-ţi spun numai adevărul. Putem pleca de-aici, putem merge oriunde ne dorim.

– Am de încheiat o misiune.

– Oameni care trebuie ucişi, revolte care trebuie stârnite.

Asasina a făcut un pas mare în lateral, către cart, a scos ceva de mărimea unei mingi de baschet din plasa aflată în spatele scaunului şi l-a aruncat spre mine. Obiectul a ricoşat încet de solul prăfos şi a sfârşit prin a ajunge între picioarele mele: era capul retezat al unei femei bătrâne, cu pielea înnegrită de ger, cu ochii acoperiţi de chiciură.

– Fosta conducătoare a parlamentului din Sparta, Tethys, m-a lămurit asasina. Am lăsat trupul ţintuit de sol, pe unul dintre câmpurile unde lucrează prietenii ei, cu un mic mesaj amuzant.

– Încerci să stârneşti un război printre prizonieri. Poate oamenii care te-au trimis speră că scandalul va duce la închiderea închisorii. Poate îşi închipuie că e singura lor şansă de a-şi elibera camarazii. Pentru cine lucrezi, apropo?

– Eu pun întrebările, a ripostat ea.

Am întrebat cum avea să scape după ce termina.

– Vine o echipă specială, e pe drum. Dac-o să mai fii aici când soseşte, te va hăitui şi te va ucide.

– A, de-asta m-ai căutat. Te temi că, în timp ce mă vânează, echipa aia o să afle cine eşti.

O fi fost tânără, dar era inteligentă şi iute.

Am spus:

– Am venit fiindcă voiam să stau de vorbă cu tine. Fiindcă eşti ca mine.

– Fiindcă, după atâţia ani trăiţi printre oameni, simţi lipsa celor de soiul tău, nu?

În ciuda distorsionării electronice, i-am simţit batjocura din glas. Am răspuns cu prudenţă:

– Oamenii care te-au trimis aici - creatorii tăi - nu şi-au făcut niciun plan pentru recuperarea ta după ce se termină totul. Nu le pasă dacă supravieţuieşti sau nu. Singurul lucru care-i interesează e succesul misiunii tale. De ce le oferi loialitate unor oameni care te consideră un bun consumabil? Oamenilor care te-au minţit? Ai mulţi ani de viaţă înainte şi nesocotirea ordinelor nu e atât de dificilă cum ţi-ai închipui. De fapt le-ai nesocotit deja când ai intrat în legătură cu mine. Nu mai ai de făcut decât un singur alt pas, şi lasă-mă să te ajut. Dacă lucrăm împreună, o să supravieţuim. O să găsim o cale de salvare.

– Îţi închipui că eşti om. Nu eşti. Eşti exact ca mine. Un mort care umblă. Apropo, aşa ne spuneau instructorii: mort. Nu „Mark”. Nu e nimic drăguţ în asta. Când eram mutaţi dintr-un loc în altul, se avertizau strigând unii la alţii: „Morţii umblă.”

E o tradiţie, e strigătul pe care-l auzi când e scos din celulă un condamnat la moarte. Din fericire, n-am lucrat niciodată în blocul H, unde îşi aşteaptă execuţia deţinuţii care au ucis alţi prizonieri sau vreun gardian, aşa că nici nu-l auzisem, nici nu fusesem nevoit să-l folosesc.

– Aveau dreptate, nu? a spus ea. Suntem nişte obiecte fabricate, cum am putea trăi în adevăratul sens al cuvântului?

– Eu am dus, timp de zece ani, o viaţă mai mult sau mai puţin obişnuită. Renunţă la povestea asta, vino cu mine, şi-o să te-nvăţ cum.

– Tu ai furat o viaţă, asta ai făcut. Sub deghizarea ta, eşti tot atât de mort ca mine.

– Viaţa pe care-o trăiesc acum e a mea, nu a altcuiva, am spus. Renunţă la ceea ce faci, iar eu o să-ţi arăt despre ce vorbesc.

– Tu eşti terminat, în orice caz, a spus asasina. Îţi respiri ultima porţie de aer. Îţi mai ajunge pentru mai puţin de-o oră. Te las să mori aici, îmi închei misiunea şi profit de tot balamucul ca să fug. Pe urmă ar trebui să fiu recuperată, dar acum cred că pot renunţa la asta. În lumea largă trebuie să existe o grămadă de oameni care au nevoie de talentele mele. O să lucrez pentru oricine vrea să ucid şi-o să câştig o grămadă de bani.

– E un vis frumos, am zis, dar n-o să se-adeverească niciodată.

– De ce să nu profit, făcând ceea ce am fost creată să fac?

– Am trăit printre oameni mai mult de un deceniu. Poate nu-i cunosc atât de bine cum ar trebui, dar ştiu că se tem foarte mult de noi. Nu din cauză că ei ar fi altfel, ci fiindcă noi semănăm atât de mult cu o parte a lor pe care nu vor să şi-o recunoască. Pentru că suntem jumătatea întunecată a firii lor. Am supravieţuit atât de mult numai fiindcă am ascuns cu mare grijă ce sunt în realitate. Te pot învăţa cum să faci asta, dacă mă laşi.

– Mie nu mi se pare c-ar fi cine ştie ce viaţă, a spus asasina.

– Nu-ţi place să fii Debra Thorn? am întrebat-o.

În aceeaşi clipă, am sărit de pe sol, cu speranţa că dezvăluindu-i identitatea îi distrăsesem atenţia şi o derutasem, şi am câştigat favoarea unui avans de o clipă.

Datorită microgravitaţiei de pe Ariel, saltul meu în picioare m-a propulsat cu mult deasupra capului asasinei, mai sus şi dincolo de culme. În timp ce mă înălţăm, am eliberat săgeata taser pe care mi-o cususem în palma uneia dintre mănuşile costumului meu presurizat, şi încărcătura electrică stocată în bucla ei supra-conductoare a scurtcircuitat toate fibrele plasticului mioelectric care-mi imobiliza braţele. În timp ce atingeam solul, am săltat din umeri, aruncând plasa, şi m-am avântat din nou, plutind în salturi de-a lungul culmii, către suprafaţa bombată a peretelui de stâncă şi către un horn îngust dintre două pliuri de gheaţă neagră, tare ca piatra.

Eram la jumătatea drumului când un glonţ cinetic mi-a lovit piciorul stâng cu o forţă înspăimântătoare, rupându-mi osul coapsei. M-am rostogolit pe movila de gheaţă şi m-am agăţat de o proeminenţă ascuţită chiar înainte de a cădea de pe culme. Strigătul triumfător al asasinei mi-a răsunat în urechi ca o trâmbiţă electronică; fiindcă foloseam un walkie-talkie pentru comunicare neobstrucţionată, am ştiut că era gata să sară asupra mea. M-

am ridicat imediat şi am fugit către horn, ca o maimuţă schiloadă. Aproape că-mi atinsesem ţinta, când un al doilea glonţ cinetic mi-a zdrobit genunchiul drept. Costumul mi s-a rupt în locul impactului şi am simţit împunsătura rece a durerii când materialul inteligent s-a strâns la fel de tare ca un garou, dar nu eram terminat. Lovitura glonţului cinetic m-a dat peste cap, propulsându-mă într-un câmp de blocuri de gheaţă căzătoare, la o distanţă izbitor de mică de horn. M-am îndreptat spre el pe jumătate târându-mă, pe jumătate plutind, un al treilea glonţ a retezat vârful unui bloc poros, care trebuie să fi căzut de pe stânci cu un miliard de ani în urmă, şi apoi eram în horn, şi am început să mă caţăr.

Asasina n-avea experienţă în privinţa ascensiunilor în stil liber. În ciuda rănilor mele, am mărit curând distanţa dintre noi. Hornul s-a terminat după o jumătate de kilometru şi n-am avut de ales, a trebuit să urc în continuare, pe suprafaţa dezgolită a gheţii. Peste mai puţin de un minut, asasina a ajuns, la rândul ei, la capătul hornului şi a tras un glonţ cinetic, care s-a izbit de stâncă, la mică distanţă deasupra mea. M-am lipit de suprafaţa gheţii când o bucată imensă a căzut pe lângă mine, cu o încetineală de vis, apoi am continuat să urc chiar printre sfărâmăturile, pietricelele şi granulele de gheaţă care îmi răpăiau scurt pe cască, formând un nor în expansiune, şi m-am săltat peste muchia pragului deasupra căruia se îngusta zidul.

Piciorul stâng, îndoit din mijlocul coapsei, mă durea cumplit; dreptul era amorţit de la genunchi în jos şi o crustă groasă de sânge mi se solidificase prin îngheţare în jurul încheieturii. Dar n-aveam timp să-mi pansez rănile. M-am săltat în capul oaselor şi am smuls furtunul sistemului de reciclare a apei în timp ce asasina sărea deasupra pragului de stâncă descriind un arc graţios, cu pistolul taser într-o mână şi cu puşca electrică în cealaltă. Am răsucit robinetul şi am izbit-o cu un jet de apă de mare presiune, care i-a nimerit vizorul şi a îngheţat instantaneu. M-am săltat de pe sol împingându-mă în ambele mâini (un glonţ cinetic s-a lovit de gheaţa prăfuită, exact în locul unde stătusem), m-am ciocnit cu ea în aer, mi-am agăţat mănuşa de mufa de diagnosticare a rucsacului ei şi am eliberat a doua săgeată taser.

Săgeata a scurtcircuitat toate componentele electronice ale costumului ei, iar curentul pătruns prin mufă a fost suficient ca s-o paralizeze pentru o clipă. Am împins-o şi s-a prăbuşit către prag, dar a reuşit să tragă un ultim glonţ în timp ce se răsucea în golul de dincolo de marginea acestuia. Era fie fenomenal de norocoasă, fie incredibil de îndemânatică: mi-a retezat degetul mare, plus alte trei, de la mâna dreaptă.

A căzut de la o înălţime de peste un kilometru. Chiar şi la o gravitaţie redusă, era mai mult decât suficient ca s-o ucidă, dar am aruncat peste ea mai multe blocuri de gheaţă, pur şi simplu ca să fiu sigur. Al treilea i-a zdrobit vizorul. O să-i găsiţi cadavrul, dacă nu i l-aţi găsit încă, mai mult sau mai puţin chiar sub locul unde l-aţi descoperit pe al meu.

Asasina mi-a descărcat cea mai mare parte a rezervei de aer, mi-a luat telefonul şi baliza de avarie: săgeata pe care am folosit-o împotriva ei a distrus ce mai rămăsese din sistemul de menţinere a vieţii înglobat în costum. Sistemul de izolare termică e încă destul de bun, dar acum încep să simt muşcătura frigului, iar mâna mi-a obosit foarte tare de când strâng întruna de pompă, împingând aerul expirat în dispozitivul de reciclare, şi

am o durere de cap din ce în ce mai urâtă pe măsură ce concentraţia de dioxid de carbon din rezerva mea de aer creşte inexorabil. Am distrus ecosistemul din La Est de Eden sabotând balanţa gazelor din atmosferă, iar acum acelaşi dezechilibru mă ucide.

Singurul lucru care mai funcţionează încă e micul cip idiot pe care mi l-am încastrat în cască, pentru înregistrarea conversaţiei cu asasina. Probabil că, în momentul de faţă, ştii despre ea mai multe decât mine.

Nu mi-a mai rămas mult timp. Poate devin de o stupizenie confortabilă din cauza nivelului în continuă creştere al dioxidului de carbon, dar descopăr că nu-mi pasă că mor. Ţi-am spus că am înfruntat-o pe asasină ca să-mi salvez pielea, dar acum mă gândesc că e posibil să mă fi înşelat. E adevărat că am devenit fugar după încheierea Războiului Tăcut, dar, în felul meu, am rămas în slujba voastră până la moarte.

Acum mă deconectez. Vreau să-mi petrec ultimele clipe amintindu-mi ascensiunea mea în stil liber pe cei douăzeci de kilometri de gheaţă verticală din chasma Prospero. Vreau să-mi aduc aminte cum am stat, în final, obosit şi singur, în vârful unei falii care despică o lume - amintirea unei coliziuni cutremurătoare de acum patru miliarde de ani -, cu Uranus la orizont, înclinat şi vizibil doar pe jumătate, calm şi îndepărtat, cu infinitul cer negru, înstelat, deasupra capului. Atunci m-am simţit cu desăvârşire insignifiant, dar totodată atât de fericit, fără să regret nimic din mărunta mea existenţă stupidă.